

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 3

4/2011

Tento Borinský veterán v päťdesiatych rokoch tvoril prvé asfaltové cesty

Jesenné táborenie 12.11.2011

ROZLÚČILI SME SA S KAMARÁTMÍ!

Kamarátky, kamaráti! Posledné zbohom nám nestihol poslať od brehov Dunaja kamarát tramp a vášnivý rybár, člen trampskej osady Šedý Grizzly z Feriby (Prievozu)

Štefan „Baran“ Nemček

*3.9.1952 - † 22.8.2011

Manitou si ho povolal vo veku nedožitých 59. rokov.

Posledná rozlúčka s nim bola 26. augusta v dome smútku na cintoríne v Bratislave – Ružinove.

S hlbokým zármutkom oznamujeme celej trampskej verejnosti, že na posledný vander za Rodrigom, Redom, Aspirinom a ďalšími kamarátmi 15. septembra navždy odišiel náš kamarát

František „Kido“ Urbanovič

z TO. Starí Tuláci

Posledná rozlúčka sa konala 22. septembra 2011 o 13. hodine v bratislavskom krematóriu.

Posledné Ahóóóóój od trnavských trampov zaznelo 21. septembra aj

kamarátovi **Mariánovi „Očeni“ Halvoníkovi** zakladajúcemu členovi trampskej osady BIELI SUPI, ktorý nás opustil vo veku 57 rokov. Posledná rozlúčka s ním sa konala v dome smútku v cintoríne na Kamennej ceste v Trnave

Po našich chodníčkoch už nebudeme šliapať spolu s dlhoročným členom našej starej, 67-ročnej osady Hurikán. Nezabudnuteľný osadník

Henrich „Didi“ Mezei

odišiel vo veku 71 rokov 19. 9. 2011 na vander, z ktorého niet návratu. Svojou aktivitou, najmä pri výrobe dýk a výrobkov z kože, bol vždy nápomocný a preto aj obľúbený. Spomienka na neho ostane navždy v našich myšliach.

S bolesťou v srdci oznamujeme všetkým kamarátom, trampom, že tragicky zahynul kamarát

Anton „Willis“ Kováč

* 25.10. 1958 - †. 2.10. 2011

z T.O. Čierny Orol. Žil si pre prírodu a v nej si i zahynul. V týchto dňoch by sa kamarát Willis práve dožil 53. narodenín.

Na večný vander odišiel náš kamarát, tramp, horolezec

Jano „Džany“ Majer 26.10.1957 † 13.10.2011

Jeden zo zakladateľov T.O. Korytnačky - Partizánske. Okrem

trampingu si zamiloval horolezectvo. Z poslednej výpravy do Himaláji si doniesol okrem pekných zážitkov aj poškodenie zdravia, čo sa mu stalo osudným.

Spomíname:

V septembri 2011 uplynulo 10. rokov, čo TO. OHIO z Bratislavy navždy opustil šerif osady **Štefan „Štofi“ Sabin**. Bol pre nás nielen šerifom, ale v prvom rade otcom osady, kamarátom a zabávačom. Spomienky na Štofiho sú nezabudnuteľné a pri našom ohni budú stále prítomné.

V októbri uplynulo šesť rokov čo si zbalil posledný bágel kamarát **JuDr. Viktor „Mydláč“ Vinohradský** z TO. Túlaví vlci Úsmevné spomienky na Mydla sú pre mnohých z nás nezabudnuteľné.

7. Blatošlap Zochová chata – Harmónia

Blatošlapáci sa 15.10.2011 o 10:00 hod. na parkovisku oproti hotelu Zochova chata v rekreačnej oblasti Modra-Piesok. Tento rok to bol už 7. ročník tradičnej jesennej prechádzky. Ústrednou témou boli „Zaujímavosti modranskej časti Malých Karpát“. Spolu sa tu zišlo 38 dospelých a 4 deti, ktorí túto prechádzku absolvovali. V úvode sa účastníci dozvedeli od Rendy o histórii rekreačnej oblasti Piesok a niečo aj o trampingu v tejto oblasti. Ďalej pokračovali po trase pod vedením Cvrka, ktorý im porozprával o hvezdárni, rozhľadni a skalných masívoch Traja jazdci, Tisove skaly a o Zámčisku. Pod vrchom Zámčisko sa nachádza štôľňa. Kto chcel mohol tam aj vojsť a mal tak možnosť vidieť netopiere, ktoré sa tu už zazimovávajú. Ukončenie Blatošlapu bolo u Erika a Rendy na chate v Harmónii. Rendy uzavrela prechádzku históriou rekreačnej oblasti Modra-Harmónia, na pamiatku porozdávala Prírodovedného sprievodcu tohoročného Blatošlapu a camrátku v tvare dubového listu. Potom sa už všetci pustili do kapustnice, ktorú navaril Erik. Po občerstvení sa účastníci pomaly porozchádzali s príjemnými spomienkami na túto slnečnú októbrovú sobotu. Záverom RTZ-Pezinok ďakuje Erikovi za pomoc pri prípravách a realizácii Blatošlapu 2011.

Rendy.

Ešte raz Prosieckou a Kvačianskou dolinou z pohľadu Pedra a Bábovky s rodinou.

Veľmi som sa potešila článku z MO 3/11 o vandri kamarátov týmito dvoma nádhernými dolinami. Vďaka blízkosti rodinnej chaty v Demänovskej doline sme ich s Pedrom, dcérou a príbuznými prešli za posledných desať rokov viackrát a pre ich krásu, tak výstižne opísanú v článku, sa nám vôbec nezunovali. Kvačianske mlyny na Oblazoch si ešte pamätáme v stave, keď sa hárka

nadšencov rozhodla len na základe dobrovoľných príspevkov turistov a z vlastných prostriedkov začať s rekonštrukciou tejto v minulosti obývanej a veľmi využívanej mlynice. Celé tie roky sa tu dobrovoľníci striedali v turnusoch, počas ktorých nielen opravovali rozbité časti mlyna, budov, okolia, ale aj dennodenne strážili tento vznikajúci skanzen pred vandalmi a zlodejmi. Tak ako si to všimli Lewis a kamaráti, aj my sme minulý rok v lete videli kus práce, ktorá tomuto miestu prinavrátila jeho tvár. Pekne obnovený je aj prameň výbornej vody, vytekajúci spod hlavnej stavby a prístupný pre smädných návštevníkov. No a keď som videla na fotkách kamarátov oblečených v pláštenkách z Rempa, s úsmevom som si spomenula na svoju fotku spred desiatich rokov v tomto, daždivom počasí veľmi obľúbenom doplnku oblečenia. Vtedy sme s Pedrom zažili aj dlhú „púť“ za ľudovým rezbárom. V prvej časti Kvačianskej doliny, na odbočke zo značky vľavo do úžiny Ráztočianka, bol drevený smerovník s nápisom „Ľudový rezbár“ – 1 km. V predstave domčeka pod vodopádom, pod korunami stromov, na priedomí ktorého sedí ujko a nožíkom fidliká z dreva krásne veci, sme sa v rempáckych skafandroch napriek dažďu začali predierať v smere šípky. Vodopád sme našli, aj sme ho zdolali, ale keď sme sa po takmer hodine, premočení a dodriapaní zo zarasteného chodníka, vyštverali z kaňonu na asfaltku pri obci Jóbova Ráztočka, videli sme len klasický dedinský dom domáceho rezbára. V záhrade mal pekné drevené sochy a úle, ale keď sme si chceli aspoň na pamiatku niečo kúpiť, suseda nám povedala, že išiel „desiatym autobusom do Liptovského Mikuláša ku doktorovi“, ale že môžeme na neho počkať, „veď štvrtým sa vráti“. Keďže bolo poludnie, nechali sme milého rezbára rezbárom a zbehli na Oblazy. Prvotné sklamanie z neúspešnej púti ale vystriedala pobavenosť ako sme sa nechali dobehnúť. Nakoniec sme boli radi, že sme prešli aj vrchol Kvačianskej doliny a máme na čo spomínať. *Bábovka*

[Slečne údolie.](#)

X. Pokračovanie

T.O. Modrá Hviezda

Tramskú osadu Modrá Hviezda v roku 1940 založili piati kamaráti z Pezinka : Pedro – Lajo Tilinger, Pardál – Vilo Farkaš, Bob – Valent Mlky, Smrki - Milan Holický, - Jozef Mýnek, a dvaja bratislavčania: Bojdo– Bořivoj Kupka a Dlhý Jack, ktorý sa stal šerifom. Po prechode frontu 1945 do osady pribudlo ďalších 9 nových členov: Paľo Plankenauer-Kid, Tóno Kostka - Kocúr, Tóno Lalinský – Fred Flok, Ľudo Jarábek-Mravec, Ľudo Šebo - Johny, Laco Mravka, Števo Važan - Steve, Jožo Bartoník – Pepo, Lojzo Vyskoč – Zíček, šerif osady Modrá Hviezda 2, ktorú

založili v bratislavskej Petržalke v roku 1941 s kamarátmi Matúšom, Jindrom, Vlachom Lukšanom, Dolinkom a Hvizdákom. Každá osada mala svoju vlajku a tiež domovenku. Spoločne sme chodili táboriť do „Údolia zapadajúceho slnka“ (v starších záznamoch Údolie slnka - dnes Slnčné údolie), na Devínsky hrad, Devínsku Kobylu, Devínske jazero, Okolie Marianky, Medené hámre, Červený kameň, IMCA-tábor, Papierničku, Škrabák a na iné vzdialenejšie miesta v republike. Zimné táborenie sme zväčša trávili po chatách, na Zochovej chate pri Modre, Kolibe a na našej prenajatej chate pri Devínskom jazere. Ako osada sme sa zúčastnili na trampských speváckych pretekoch v roku 1946 na Kolibe-Richte, v roku 1947 u Meszároša v Rači a tiež v rokoch 1948-49 v bývalom nemeckom kultúrnom dome v Rači kde sme v 1949 roku získali 2. miesto za Floridou.

Zúčastnili sme sa dvoch celoštátnych potlachov v roku 1948 na Bílem potoku pri Brne a o rok neskôr na Kamennom mlyne pri Plaveckom Štvrtku. Z kamarátov veľkej Modrej Hviezdy už nežijú Fred Fok, Mravec Hvizdálek, Zíček, Dlhý Jack a je známe, že na posledný vander odišli aj kamaráti z pezinskej vetvy posledný Charlí v roku 1975.

Na potlachochoch, stretnutiach s kamarátmi v Malých Karpatoch, v Rači a Trampclube sa stretávajú z osady už len Bojdo, Kid a Johnny

Ludovít „Johnny“ Šebo

Nebolo zámerom zaradiť do rubriky „Slnčné Údolie“ stručnú históriu TO. Poskytol nám ju kamarát Johnny osobne.

Pozostatky fleky kde stála zemlianka (vľavo)

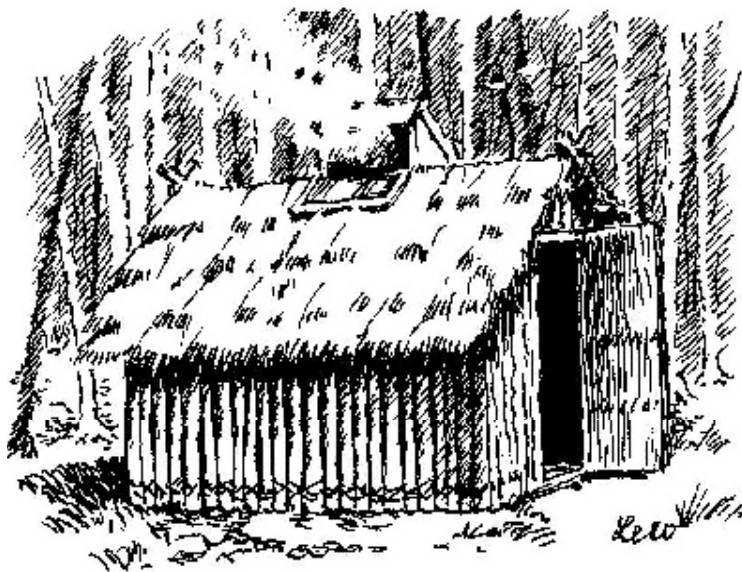
a časť fleky pre stany (vpravo)

sa na rozhranie Cesnekovej doliny a Strateného kúta (pod Korskými hlavami), kde bol v tomto období hustý mladý, takmer neprielezný porast bučiny. Miesto zemlianky tu vyrástol z haluziny prístrešok, ktorému dali názov v pezinskom

Modrá Hviezda z rozprávania starých pezinských trampov a hlavne posledného samo šerifa Chárliho v rokoch 1970 sa naprosto zhoduje s históriou bratislavskej osady, treba však doplniť, že v povojnových rokoch sa udržiavali kontakty až do obdobia pritiahnutia uzdy a zákaze trampovania. Aj Modrá Hviezda opustili bývalú zemlianku v Gaštanovom jarku (o ktorej sa nezachovala žiadna fotodokumentácia) a presunuli

nárečí „Dúm hrúzy“. Bol postavený uprostred hustníka zo smrekovej žrdoviny, bukovej, hrabovej a javorovej haluziny.

Zaujímavosťou bolo, že nebola postĺkaná, ale zväzovaná likovou lianou, ktorej v tejto doline nesmierne množstvo. Nebola vysoká, boky cca 1,4 m v najvyššom bode mala okolo 1,8 - 1,9 m. V streche bolo vyklápacie okno, ktoré sa otváralo, keď sa vo vnútri robil oheň. Ohnisko bolo nevelké, otvorené. Od vstupu po okrajoch boli prične na ktorých sa spalo aj sedelo. Strecha bola zhotovená tiež z haluziny zatiahnutá impregnovaným papierom a prekrytá trávou ostricou z

Lexova ilustrácia Domu hrúzy

lesostepí, ktorej tu bolo dostatok, bola tiež zaujímavou prichytávaná o žrde tak, že dobre odvádzalo dažďové vody. Búda nemala žiadne okno len vstupné dvere a z vnútornej strany sa vešala celtovina alebo deky. Dalo sa v nej prežiť za chladných nocí a podaktorí tam chodili aj v zime.

V 60. rokoch keď hustý porast zredol, Dúm Hrízy sa stal už z diaľky viditeľným. Lesným pracovníkom začal zavádzať a prístrešok dali strhnúť i napriek tomu, že ho často využívali lesné robotníčky ako úkryt pred vrtochmi počasia. Zvyšky tohto fleku bolo možné identifikovať ešte v roku 2010.

Niekoľko kamarátov Modrej Hviezdy získalo v roku 1965 stavebné povolenia na stavbu chat v tejto lokalite a práve vtedy vznikla éra trampov chatárov v Slniečnom údolí. Začalo sa znovu stretávať na sobotných hudobných večeroch na lúke pri chate Baník, kde sa stretávali, čo baník to tramp, tramské osady samotári a hlavne začalo sem prichádzať veľa trampov z Bratislavy, Ivanky, Trnavy, Valašsko Kloboucka, Bojkovic a iných končín. Škoda, že kolobeh života je tak neúprosný, pán Boh si nás po jednom k sebe povoláva a tí, ktorí zastávajú už len nostalgicky spomínajú.

Niekedy začiatkom augusta 1972 zišiel nápad mladých chlapcov, ktorí už vtedy začali chodiť s veľkým ostychom na okraj tohto tramského raja, s tým, že by chceli založiť novu osadu. Boli to Mirec, Krupon a ďalší traja kamaráti. Na návrh trampov a tramských osád a hlavne kamaráta Streka, ktorý s Modrou Hviezdou tiež chodieval (neskôr člen TO. Mexico

„Laso“), vyvolal stretnutie s Chárlim, vtedy už posledným členom osady pezinskej vetvy o prevzatie osady Modrá Hviezda. Vznikol však problém, že táto osada nie je len pezinská. Zostalo pri tom, dostali len príslub na používanie mena. Pri zachovaní mena si vytvorila vlastné atribúty (vlajku, domovenku) a zachovávajú názov a symbol Modrú hviezdu v znaku. Je na škodu, že títo kamaráti v roku 1973 nevyhľadali a nekontaktovali sa aj s bratislavskou vetvou a nedotiahli do stavu pokračovateľov tejto osady.

Dnes keď už 15. augusta uplynulo 71. výročie, môžeme len polemizovať o tom či je pre trampskú verejnosť túto pezinskú partiu uznať za pokračovateľov T.O. Modrá hviezda alebo nie.

Z rozprávania trampov spracoval Lewis 2011

JICARILLA-1963-2008

I.pokračovanie

Predovšetkým bolo osídlené staršími nerovesníkmi a trvalo niekoľko rokov, kým sme sa aj my, vojnové detičky (41. - 44. a ďalej) dostali do ich priazne. Pre nás to boli takmer veteráni aj o meter vyšší. Čo bolo na všetkom zaujímavé je, že brnkali na nejakých čudných nástrojoch a spievali pesničky, čo sa vôbec nepodobali na spievanky a uspávanky. Stačilo si vypočuť ich uličný slovník, či viac-menej hodnoverné zážitky a románové, rodokapsové rozprávky sa stali na dlhšie obdobie vzorovým materiálom. Postupne s centimetrami a rôčikmi predsa len prevládla tendencia zblížovať sa viac s chlapíkmi, čo nosili na chrbtoch čosi iné ako hatišáky a plecniaky. Tiež sa u niektorých povinne husličky, akordeóny či klavír, menili na gitary, mandolíny, harmoničky, či bendža. Cvičilo sa naozaj všade, na uliciach vo dvoroch, pravdaže vonku (aj sa hovorilo „ideme von“). Kto mal šťastie, naďabil aj na trampa, všeobecne sa im v Bratislave a okolí hovorilo čundráci, vandráci, tuláci, a pod. So skúsenosťami a radami starších, ba aj „starých“ trampov, vodákov, sa už menilo aj oblečenie a výstroj. S pribúdajúcou prečítanou literatúrou, dostupnou alebo zakázanou, sa dospievalo oveľa lepšie. Bývalé hry na vojakov (takých aj takých), partizánov a banditov vystriedal pomerne rýchlo postupujúci svet kovbojov, zálesákov, prospektorov, zlatokopov, lovcov a čuduj sa svete (zas tak červených) - indiánov. Svet koni, lás, pušiek a pištolí sa zrazu mení na čarovnú prírodu domorodcov z krajiny za Veľkou mlákou. Striedajú sa len zbrane, teda za luky, šípy, kópie a tomahavky. Ako keby nám nestačili naše sekere, nože, mačety, bajonety, a fúra streliva a nevybuchnutých granátov. Nezabúdame ani na tetovaných námorníkov, ktorí to všetko stihli porozvážať na lodiach, šalupách a bárkach do všetkých

známych kontinentov, po oceánoch, moriach, jazerách a riekach. Ako by sme vyzerali bez Hawaja, Tahiti, či ostatných d'alekých ostrovov. A čo gaučos Argentinos, Brazil-Mexiko bandolérov, Venezuelános.

Keďže sme si, už ako osada, nerobili perfektné a podrobné poznámky o našej

osade v čase a priestore okolo nás, máme teraz (malé) (ne)malé problémy s celkovou rekapituláciou, postupnosťou udalostí a celkom pravdivého opisu deja okolo osady a jej jednotlivcov. Aj výpadky v zemepisnom určovaní navštívených miest a presnom názvosloví lužných či horských krajov, ako aj nezameniteľnosť osobných mien a prezyviiek a nedajbože osád, pripisujem radšej našej novšej kamarátke Rózke. Preto si už dáme pozor a všetko si budeme písať - tak sľubujeme, hlavne doporučujeme! Zo začiatkov nášho vpádu do divočiny treba nepochybne spomenúť aj (počiatky)

vzory iných osád a jednotlivcov z blízkeho okolia. Pre nás to boli taký vzorový sused, ako Čárli z ELDORÁDA a veľký tramp a vodák Pubo Bezdek, čo nám požičiaval vzorky na US-ky, či inú výbavu. Jestvovala aj mladšia osada Mladá ASCALONA so šerifom Dundym, ktorá však nemala nič spoločné so starou bratislavskou osadou ASCALONOU, ani jej ďalšou pokračovateľkou, tiež Mladou ASCALONOU. Z Cvernovky nám bol známy aj vodák Pulo Maxián, Šaňo Alfonz-Dundy.

V 50 - 60 tých rokoch sme už pomaly opúšťali kúpačky na štrkoveckých jazerách (bagroch- teraz bratislavská štvrť Štrkovec). Pešo sme sa vydávali k Malému Dunaju a ďalej na dunajské zátoky a ramená. Najprv bolo treba prekonať, preplávať alebo obísť slepé rameno za Plynáreňskou koksárňou, ktoré pred zasypaním stúpalo, alebo klesalo s hladinou Dunaja. Zo začiatku to nebola sranda ani prejsť povedľa vyhlásenej prístavnej krčmy „MARIŠA“ v Brennery. Vtedy bolo dobré mať vedľa seba staršieho kamaráta alebo brata, bratranca, strýka, či trebárs aj fotra, z ktorých mnohí chodili tadiaľ rybárčiť a trampovať pred nami. Veľmi pozvoľna rokmi prebiehalo spoznávanie miestnych domorodcov, prístavných a iných robošov, riečnych lodiarov, námorníkov, našich i maďarských rybárov, dunajplavbových zápasníkov, ale aj putíkových bitkárov, „pašerákov“ a okolitých „farmárov“ - družstevníkov. Zaujímavé, že všetky tieto profesie mali svojskú lákavosť a špeciálnu pikantnú príchuť (aj vôňu), ale nevoňali ničím dobrým. Naopak, ako náhle sme prekročili za dedinou meandrujúce skoro rameno Genzu (s krásnymi slizkými, zelenými lieňami a oranžovobruchými mlokmi) zavoňali sme (už kúsok za hnojiskom) typickú naftovo - petrolejovú „vôňu“ Zimného prístavu, zapráskaných olejových vagónov, večne pendlujúcich vlakov z prístavu a do prístavu. Nebyť tam kukuričného pola, ani by sme sa nezdržovali. Obvykle sa kúpavalo (aj nahato) na jazierku Eva (alebo Adam

a Eva) už blízko prístavného plotu, žeravých koľaji a zahrnutých bunkrov. Ďalej konečne na hrádzu a polorozpadnutým deravým cestnoželezničným mostom Malého Dunaja, dolu prachom a štrkom (prípadne blatom) škrípajúcou cestou k zátokke a jedinej hrdzavej rumpálovej pumpe na okolí „samozrejme“, ako ináč, s pitnou vodou, najprv však doliatou zo zátoky (tč. časť prístavu), alebo dopustenej vo vedre, či lavóre opodiaľ, ak pravda počestní mysleli na ďalších smädných. To bol začiatok divočiny, (a dnešných chatových či záhradkárskych osád potom sa už išlo len po vyšliapaných resp. bicyklami vyjazdených chodníčkoch povedľa zátoky, ktoré rieka neustále podmývala a strhávala zo sebou. Rybári cez týždeň porobili nové. A až v lese (ešte sme nepoužívali prívlastok lužný) sa dalo dýchať toho vlhkého vzduchu tak typického po oboch brehoch, až po neviem kam. Cítiť bolo miazgou presakujúcou kôru obrovských topoľov. Nespočetné vône, ako aj ich plodov (hlohu, trnok, malín, černíc) zriedka ihličnanov, sa miešal s pachom rieky, jej ramien, zátok, barín a mokradi, včetně pachu rýb. Na škodu vecí najmä pri brehu, bolo vtedy cítiť olejom, naftou a splaškami z lodí (len sa toho na kameňoch nedotknúť), neskôr až po dnešok z horľavinami rafinérie. Všetko by hádam bolo nedokonalé i nedostačujúce, nebyť nenapodobiteľného hlasu Dunaja, totiž jeho šumu z vlastného piesku a šplechotu vln o jeho brehy. V tejto zmiešanine zvukov nie sú veľmi pozitívne zarátané pazvuky z lodných sirén a šróbov. Naopak škrekoty čajok, rackov, kavok, vrán, volaviek, kání ba aj vtedy ešte prítomných kormoránov (onedlho opustili územie aj s orliakmi a orlami, ktorí sa žiaľ ešte nevrátili) boli bežné a nevtieravé. Vo vnútrozemí lesa, hájov a lúčin však nadovšetko dominovali spevavci, od strnadok, sýkoriek, orieškov, stehlíkov, piniek, drozdov až po kráľa malých operencov slávika. Neodmysliteľné bolo kukanie a húkanie. Za zvukov miestami až pralesa (včítane popínavých lián) boli poniektorí nadšenci odmenení aj štekotom líšok, krochajúcich divých alebo zdivočených sviň, blafkotom srncov a napokon trúbením rujných lužných jeleňov. Aj sykot užoviek sa dal počuť (pri vyrušení plaza) a tiež kvakot žiab. Najvytrvalejší zvuk veľkej rieky ostane bezesporu piskot nášho neoblomného komára.

Napriek všetkým nedokonalostiam civilizácie sa tieto miesta stali asi navždy súčasťou našej existencie, až na obrovskú časovú diery počas stavby vodného diela. Zo svojich spomienok a kroniky trampskej osady JICARILA.

Tony Lovec

Tramenské hnutí a valašskokloboucko Jaroslav Šperling – Kejpr

Věnováno kamarádkám a kamarádům -- siedme pokračovanie

TRAMPOVÉ, POLITIKA A VÍRA

Na přelomu 20. a 30. let dostalo trampování dostatek publicity na stránkách denního tisku. Začaly pravidelně vycházet tramské časopisy a tramská kultura pronikla do měst a městeček. O přízeň trampů se začaly ucházet politické strany - hlavně komunisté. Mnozí trampové však snahu komunistů o proniknutí do tramského hnutí ostře odmítli a sami trampové se začali dělit na politické a nepolitické. Političtí trampové se soustředili kolem časopisu Tramp. Nepolitičtí trampové odsoudili zneužívání trampingu k politickým cílům. Své názory publikovali v časopise Naše osady. To bylo v Čechách. Na Valašskokloboucku to bylo mezi trampy různorodé. Dříve převažoval názor protikomunistický. Např. Johnny Papež ze Staré Shangri-ly nechtěl spolupracovat se vsetínskou osadou Hawai, protože tam bylo hodně komunistů a šerif Finiš byl dokonce šéf oblastní milice. Někteří místní trampí byli za protikomunistickou činnost pronásledováni a odsouzeni. Jako např. Olda Ditrich z osady Ponapr. Musel utéct do ciziny, zemřel v Kanadě. Jarda Ditrich z Ponapru si odseděl šest let v kriminále. Franta Matyáš, šerif osady Naděje, si odseděl několik let za Světlanu - protikomunistický odboj. Za přesvědčeného komunistu se dá snad počítat Jaroslav Jaroš - Kolečko z osady Vlků, který ale s komunistickými praktikami neměl nic společného. Mezi svými kamarády byl velmi oblíbený. V roce 1965-68 byl předsedou MNV a v roce 1969 byl vyhozen ze strany, protože nezabránil protisovětským aktivitám. U mladší generace trampů převažoval názor protikomunistický, i když i tam se našel někdo, kdo byl ve vleku levicových názorů svých rodičů, což vyvolávalo názorové roztržky. V posledních letech vlády totalitního režimu už byl názor protikomunistický a trampování se stalo protestem. Všeobecně se vládnoucí režim a jeho tajné služby obávaly trampů pro jejich schopnost přežít v přírodě, pro jejich údajnou organizovanost a vysoký stupeň vstrojenosti. Policie měla zprávy takřka o všem, co se mezi trampy dělo. Neboť svobodomyšlné tramské hnutí bylo údajně protkáno nasazenými fízly. Většina trampů se tím ale moc nezabývala. Jejich cílem zůstalo trampování, kamarádství, písničky a dobrodružný život.

Vedle politiky se mezi některými trampy objevuje i rozměr duchovní. Přenáší se již na začátku historie trampingu, a to z woodcrafterského hnutí pohledem indiánů zprostředkovaným Ernestem Thomsonem Setonem a ze skautingu, kde duchovní dimenze výchovy chlapců a děvčat je zakotvena hned v prvním principu tohoto hnutí, tj. povinností vůči Bohu. Už před téměř sto lety ho zformuloval zakladatel skautingu generál Robert Baden Powell.

Mezi klobuckými trampy se to projevuje individuálně podle vnitřního vztahu a přístupu k této záležitosti. S duchovním rozměrem se tu setkáváme např. při pohřbech zemřelých kamarádů – trampů a při zapalování slavnostních ohňů, kdy se vzpomínají zemřelí kamarádi a zdraví se známým „ahoj“. Také v písních se objevuje téma vztahu člověka k Bohu. Nejbliže k náboženství měly osada Mladá Shanri-la a chata Solitery, kolem kterých se hlavně v 90. letech pohybovalo hodně mladých lidí hlásících se ke křesťanství a vedle vandrů se chodilo i na poutě. Za vzpomínku stojí protikomunistická protestní pout' na Velehrad r. 1985 a pěší pout' z Krakova do Czenstochové r. 1989.

Tyto akce předznamenávaly konec totalitního režimu u nás. Dalším místem, kam se hodně jezdilo, je poutní místo Hostýn. Pomáhalo se také duchovním při opravách kostelů a při pastoraaci hudbou a zpěvem.

Chata na Stráži postavena ve třicátých letech na rekreační účely. Vyhořela r.1935

Chata na Královci - občerstvovací stanice trampů postavená r.1936, vyhořela z 24.12. na 25.12. 1959

Chata Miranka - postavená r.1939 osadou Naděje

Zvadlo na potlach r.1965

Z prvního potlachu klobuckých trampů na Javorůvkách u chaty Shangri-la r.1966

Klubečtí trampí na Javorůvkách r.1974

Členové Tisu (Svaz ochránců přírody) při sázení stromků na Javorůvkách r.1975

Duďulínek a Věrka Janíková na prvním Country bálu na Královci r.1984

HISTORIE KLOBUCKÉHO TRAMPINGU V DATECH

První osada v Kloboukách byla založena v roce 1935 - Osada Naděje. 1. května 1939 byl položen základní kámen jejich chajdy s názvem Miranka - Místo RAdosti Našich KAmarádů. Zhruba v té době vzniká i trampská osada Ponapr působící na chatě Pod Stráží (postavena roku 1936). Roku 1944 se datuje založení trampské osady Věčné Mládí a byla postavena chata Shangri-la. Roku 1946 na popud Jarolíma Machaly - Džima vzniká trampská osada Vlků, která osídlila opuštěnou chatu Ponapru. Po určité době osada zaniká a Džim přechází do osady Věčné Mládí. Významný rok pro klobucký tramping byl rok 1965, kdy vsetínské osady Hawai a Dakota pořádají na Slunečních skalách na Pulčinách potlach starých pardů. Tam byl vyzván Džim z osady Věčné Mládí, ať v příštím roce uspořádá potlach u chaty Shangri-la, že mu s tím pomohou. Za deštivého počasí 6. a 7. srpna 1966 se kousek za chatou konal první potlach klobuckých trampů. Roku 1967 založena osada Javorinka působící na chatách Javorinka, Vršana a Ptákovňa. Roku 1968 založena trampská osada Yukon působící hlavně na chatě Vršana a dalších pronajatých chatách. Kamarád Finiš ze vsetínské osady Hawai zvolen federálním šerifem Valašska. V roce 1972 na Štěpána se konalo první setkání klobuckých trampů na chatě Shangri-la. Od tohoto data se osady setkávají pravidelně, a to na chatách Shangri-la, Ptákovňa, Miranka. V dubnu r. 1973 byly volby společného šerifa. Byl zvolen Džim z osady Věčné Mládí z chaty Walden (postavena r. 1968). R.1974 založena trampská osada Solitery. R.1975 založení Tisu, svazu pro ochranu přírody, klobuckými trampy. Po několika letech činnosti se Tis dostal do nelibosti komunistického režimu. Byl zakázán. Roku 1977 první ročník zimního přechodu a táboření na Holém Vrchu. Pořádal ho Tis a turistický oddíl pod vedením Milana Huska. R.1979 vzniká trampská osada Mladá Shangri-la. R. 1981- první oheň Mladé Shangri-ly pod názvem Chilkoot. Je to zároveň zimní přechod a táboření. R. 1984 první Country bál, který se uskutečnil na chatě na Královci, pořádají ho SKO (spojené Klobucké osady). Plodné působení SKO trvalo jen pár let. Společné akce, vandry, setkávání se na osadách. V této době se činnost SKO zúžila na společný potlach a na náhodné setkávání kamarádů. Některé akce však přežily. Je to zimní táboření na Holém vrchu, Chilkoot a Country bál, jehož pořadatelem se stala Kosenka - Český svaz ochránců přírody. Vznikají i jiné aktivity, které už ale nemají souvislost s SKO.

STR. 20 – TRAMPSKÉ HNUTÍ A VALAŠSKOKLOBUCKO

- 1) Stavba Miranky r.1939
- 2) Cigán, Macenaur,
Barchanka, Galbaňák,
Křehulka, Kat Mydlář
a Frýb
- 3) Mirankáři r.1939
- 4) Lolita Hanaky a
Kristián
- 5) Křehulka na Shangri-le

STR. 21 TRAMPSKÉ HNUTÍ A VALASSKOKLOBUČKO

Pokračovanie v budúcom čísle

Perla Posázaví a trampové-VIII,závěr

Hospoda u Koně fungovala dále a byla možnost si poslechnout i špičkové kapely. Třeba pražskou skupinu Sešlost nebo Bonanzu Ládi Svobody – Araba. U Malého koně také vznikl a odstartoval první ročník Posázavského Drsoně. Dnes velice populárního závodu. Kapela hospody, která odešla s osadou k Čertovi do Vilémovic se nevrátila, ani po tom, co přestali s T. O. Venturer rovers spolupracovat. Zjistili, že jim při hraní pro kamarády přílišně otékají prsty. Prý se to zlepšilo když se dali k profíkům. Povolení provozovat u Koně hospodu bylo časově omezeno. Potom, pro nevyhovující výšku stropů, již nebyla šance ho obnovit. Možná by šlo provozovat klub. Tramp club, ale hledej v Ledči trampy.

Redakce

Co bys předal čtenářům Ledečských novin ze svých zkušeností?

Nic. Trampovat se musí každý naučit sám! Trampa nikdo z nikoho neudělá! Ale těm, kteří do přírody na výlety chodí, poradím recept na teplé jídlo. Rychlý, nenáročný. Dlouhá léta patřila plechovka leča, nebo Čínská vepřovka, k běžné výbavě trampů. Dnes ani jedno není k jídlu a tak vozíme Westernové fazole. Ty se ani nemusí ochucovat. Na tento recept jsme přišli náhodou, díky mé nechuti k opečeným buřtům.

Fazole od Ferryho srubu.

1. piksla Westernových fazolí (na osobu)
2. pravé špekáčky (na osobu)
2. plechovky 12 Budvaru (na hodinu)

Buřty křížem z boku nařež hluboko ke středu. Na ošťuráku je do

tmavohněda-křupava opeč na ohni ze suchého, čistého dřeva. Né, aby tě napadlo je pražit na plastových kelímcích od piva, tak jak to dělají na některých moderních osadách!! Fazole nasyp do kotle a prohřej, nevař!! Plechovky piva neotvírej dřív, než opečeš špekáčky, jinak o ně přijdeš. Do křupava opečené uzenky nakrájej na větší kostky, přidej do fazolí, popadni co největší lžíci a dobrou chuť. Foto: Zakládající členové T. O. Venturer revers. autor článků a autor totému – Jaroslav Urban, na campu T.O. Severní Kalifornie 2008.

Oslava 50. výročia vzniku Lodenice Kormorán.

Pred 50-timi rokmi sa naši dvaja priatelia, Tibor Horváth - Mego z osady San Diego a Rudo Grančič z osady Rudý šíp, pracovníci n.p. Figaro rozhodli, že pod hlavičkou Zväzarm so svojimi kamarátmi a spolupracovníkmi postavia vodácku trampskú lodenicu. Vďaka ich známostiam vo vtedajšej verejnej správe a vedení podniku dokázali

zohnať nielen povolenia, ale aj materiál na začatie stavby. Ostatní členovia brigádovali, či na stavbe, alebo vo Figare na rôznych prestavbách, či rozoberaní rôznych strojov z čoho dostali materiál na stavbu. Po troch rokoch driny, veľkej námahy a nespočetných odpracovaných hodinách bola lodenica dostavaná a zachovaná v dnešnej podobe. Popri výstavbe sme aj športovali. Lodenica sa postupne zaplňovala člmi členov, i klubovými člmi. Jazdilo sa na vodu, na dovolenky. Na lodenici bol život. Za 50 rokov sa uskutočnilo veľa podujatí, mnoho zahraničných plavieb. Každý člen si našiel svoje miesto v kolektíve. Poriadali sa rôzne majálesy juniálesy, oslavy menín, narodenín, alebo sa len tak hralo a spievalo a sedelo okolo táboráku. V jesenných a zimných mesiacoch členovia lodenice chodili na pešie túry do okolia Bratislavy. Našimi členmi boli aj členovia Ivanskych trampských osád, čo prinieslo oživenie do života lodenice a bola často krát plná na prasknutie, ale pomestili sme sa. No neboli všetky roky medové, hrozili nám niekoľko krát likvidáciou a prežili sme. V časoch normalizácie nám Zväzarm - ako zväzarmovcom natlačil nový vodácky branný šport, pretek pramíc P-5 s brannými prvkami Zakrátko naše mužstvá v tomto športe obsadzovali prvé priečky na Slovensku. Po príchode akademikov a akademičiek sa naše posádky umiestňovali na popredných miestach v republike. Poriadali sme preteky na rôznych úrovniach od obvodných kôl po majstrovstvá Slovenska. Vždy sme čestne obstáli, či ako organizátori, alebo pretekári. Lodenica bola a je ako náš druhý domov. V ťažkých životných chvíľach pritúli, vo veselých časoch sa s nami pobaví. Lodenica je lodenica. Staráme sa o ňu ako môžeme, sme jej vďační, ona je vďačná nám. S hrdosťou môžeme povedať, že za 50 rokov sme nemali jedinú mimoriadnu udalosť, smrteľný úraz na vode, či na suchu. Po rozpade Zväzarmu sme sa museli z

ekonomických dôvodov rozdeliť na tri menšie zoskupenia. Lodenica zostala prvým samostatným právnym subjektom. Kesón zostal osade Red Riwer II. A US Kesón ako druhý a remorkér Poľana, ktorý kotví v Jaroveckom ramene je tretí subjekt. Napriek tomuto ekonomickému rozdeleniu udržujeme úzke kontakty, a niektoré podujatia robíme spolu. Rozpad Zväzarmu nás donútil všetkých bývalých zväzarmovcov vytvoriť nový Zväz vodáctva a pobytu v prírode, ktorý sa zakrátko premenil na Zväz vodáctva a raftingu Slovenska. V tejto organizácii sme nenašli uspokojenie a smer k vodáctvu, ekologickej a ochranárskej činnosti, pobytu v prírode. Aj keď sme usporiadali dva medzinárodné maratóny sme z tejto organizácie z ekonomických dôvodov vystúpili.

Dnes sa voláme Občianske združenie Lodenica Kormorán Bratislava, a je majetkom Združenia, to znamená, že všetka ťarcha je na našich pleciach nás členov. Lodenica žije z vlastných členských príspevkov, a náhodných drobných zárobkov.

Ani nás neobišla civilizačná choroba - krádeže. Lodenica bola 3x vykradnutá, vznikli pomerne veľké škody na súkromnom, či spoločnom majetku. Taktiež boli odcudzené lode. Nedávno nám ukradli kotvu pred lodenice, a aj WC. Zadovážili plechové garáže a vybavili patričným bezpečnostným zariadením, ako aj celú lodenicu.

Osobným príhovorom kamarát Aty vzdal hold lodenici:

Milá Lodenica, ďakujeme ti za 50 rokov spokojného, šťastného života, miesta odpočinku a možnosti plnenia našich drobných snov. Za to ti sľubujeme, že sa budeme o teba starať ako je treba. Dovoľ nám aby sme si pripili na ďalšie roky strávené s tebou. Ďakujem Jozefovi Simčákovi, Gabike Pauerovej z firmy Simpa, rodine Tärókovcov z firmy Prolux, rodine Žiakovcov za poskytnutie materiálnej pomoci, za finančné dary Jožkovi a Katke Valových, rodine Dudových, Sedláčkových, Opartiových za pomoc v každom čase, rodine Povrazníkových za poskytnutie služieb, pánovi Fodorovi, rodine Pulicarových z Pardubic Petrovi Klačanskému za vymaľovanie lodenice, osade Red Riwer II za materiálnu a osobnú výpomoc, Stanislave Bartokovej za finančnú výpomoc firme Axima Milana Grmana za tlačiarenské služby, manželom Kuncovcom, manželom Škultétyovým za materiálnu výpomoc a pánu Milanovi Bakovi z Budmeríc.

Ak sme na niekoho zabudli, prepáčte nám. Ďalej chcem poďakovať všetkým členom, ako aj nečlenom za nezištnú pomoc pri organizovaní tohto podujatia. Bez ich pomoci by sme to ťažšie zvládali. Ešte raz vám všetkým ďakujem, že ste prišli, a cítili sa medzi nami dobre, a spríjemnili nám vašou prítomnosťou zábavu.

Ahoj Aty.

Ako už spomínal Aty treba spomenúť aj 50. jubileum, ktoré pripravili na 15. októbra Kamaráti Admirálskej Kotvy v Jaroveckom ramene. Všetko to začalo v roku 1959 keď zomrel kamarát Čárli z TO. Montreal, s ktorým chodil Mego na Dunaj v tej dobe vlastnili americký gumák, ktorý im na kilometri 1862 praskol. Udalosť ich neodradila a spolu s Rudom Grančičom si kúpili kanojku a tu vznikol problém čo s ňou kam ju uložiť. Po zdĺhavých jednaniach sa podarilo získať pod hlavičkou Zväzarmu Figara pozemok na dočasné umiestnenie stavby na Ašperungu na okraji Micherovej zátoky. Zmeny toku a budovanie nového prístavu s plavebnými bazénmi priniesla zmeny aj v tomto tramsko-vodáckom klube. Veľké lode, ktoré zavádzali budovaniu prístavu museli zo starej zátoky preč. Lode Poľana, Inovec a loď Maják boli presunuté do Jaroveckého ramena. Tieto zmeny priniesli i rozdelenie klubu na viaceré samostatné subjekty, ktorých súdržnosť je dodnes.

V tomto stručnom popise histórie vodáckeho klubu nie je možné uviesť všetko a tiež menovite všetkých tých, ktorí budovali od základu túto lodenicu. Päťdesiatročné kamarátstvo však svedčí o dobrej partii, ktorá pre vodáctvo a tramping urobila nesmierne veľa a pripravila veľké množstvo pekných vodáckych a trampských akcií

Všetkým tým, ktorí sa pričínili vyslovujú vďaka Kamaráti Admirálskej kotvy.

Podľa podkladov lodenice Kormorán a KAK spracoval: Lewis November 2011

*Pred tlačou prišla do redakcie správa, kamarát tramp, vodák **Aty Sýkora** sa v sobotu 26. novembra odobral na večný vander.*

Česť jeho pamiatke!

Zožrali sme ho do posledného chlpu!

V prvú tohto ročnú októbrovú sobotu usporiadal kamarát Klačko posedenie pri hudbe a prasiatku U Emila v Budmericiach, ako rozlúčku so sezónou teplých trampských a vodáckych dní. Pozvanie okrem domácich prijalo veľa kamarátov nebudem zverejňovať koľko ich bolo lebo čitateľ by si mohol myslieť, že sa neušlo každému. Naopak bolo nás dosť a ušlo sa aj repete (porciovala Tánička z Ivanky).

Kapela, ktorá striedala interpretov si tiež prišla na svoje. Hral každý, kto to vedel. Nuž posúďte sami, kto by odolal oku lahodiacemu naaranžovaniu so šíriacou sa úžasnou vôňou ku každému nosíku. A nakoniec to najlepšie „to nebíčko v papuľke“. Klačko! Za všetkých! Ďakujeme za príjemné prežité posedenie v kruhu kamarátov, trampov a vodákov!

RTZ-Pezinok

50. výročie založenia lodenice Figaro – Kormorán, Admirálska kotva.

Posedenie pri pečenom prasiatku hudbe – Budmerice 2011.

Zo spomienkového stretnutia pod hradom Korlát 26. novembra 2011.

Ivansky Nestori 26.11.2011

© Vydálo: Regionálne tramské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia.

Spolupracovali kamaráti : Gula, Rendy, Lewis, Tony Lovec, Johny, Kejpr, Klačko, Džipo, Bábovka a ďalší.

Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 23.2.2012.

kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com